

JULES VERNE

DOI ANI
DE VACANȚĂ

Traducere de *Michaela Rodica Bușoiu*

Prefață de *Lucian Pricop*

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Doi ani de vacanță / Jules Verne ; trad. de Michaela Rodica Bușoiu; pref. de Lucian Pricop. – București: Cartex 2000, 2018

ISBN 978-973-104-774-4

I. Bușoiu, Michaela (trad.)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.133.1

© Editura Cartex 2000, pentru prezenta traducere.

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

	<i>Prefață</i> (Lucian Pricop)	11
I.	Furtuna – Un schooner de izbeliște – Patru băiețandri pe puntea goeletei Sloughi – Pânza catargului principal, sfâșiată – Vizită în interiorul goeletei – Musul pe jumătate strangulat – Un talaz lovește din spate la pupa – Uscat, zărit printre cețurile dimineții – Bancul de recifuri.	13
II.	În mijlocul vâltorii – Briant și Doniphan – Cercetarea coastei – Pregătiri de salvare – Disputa pentru iolă – Din vârful catargului mizenei – Curajoasa încercare a lui Briant – Flux puternic.	23
III.	Internatul Chairman din Auckland – Mari și mici – Vacanță pe mare – Schoonerul Sloughi – Noaptea de 15 februarie – În derivă – Coliziunea – Furtună – Căutări în Auckland – Rămășițele schoonerului.	35
IV.	Prima explorare a litoralului – Briant și Gordon prin pădure – Încercare zadarnică de a descoperi o peșteră – Inventarierea materialelor – Provizii, arme, veșminte, lenjerie, ustensile – Primul dejun – Prima noapte.	44
V.	Insulă sau continent? – Excursie – Briant pleacă singur – Amfibiile – Turmele de „ciungi” – Prânzul – Din înaltul promontoriului – Cele trei insule din larg – O linie albastră la orizont – Întoarcerea la Sloughi. . .	53
VI.	Discuții – Expediție plănuită și amânată – Vreme rea – Pescuitul – Fucuși uriași – Costar și Dole, călărind un armăsar tacticos – Pregătiri de plecare – În genunchi, în fața Crucii Sudului.	64

VII.	Pădurea de mesteceni – Din înaltul falezii – Străbătând pădurea – Un baraj pe creek – Pârâiașul conducător – Tabără pentru noapte – Coliba – Linia albăstruie – Phann își potolește setea.	74
VIII.	Recunoaștere la vest de lac – Coborând pe țarm – Struți – Un pârau izvorăște din lac – Noapte liniștită – Poalele falezii – Un dig – Resturi de luntre – Inscricția – Peștera.	83
IX.	Vizitarea peșterii – Mobile și unelte – Bolas și laso – Ceasul – Caietul ilizibil – Harta naufragiatului – Locul unde se aflau – Întoarcerea în tabără – Malul drept al râului – Mlaștina – Semnalele lui Gordon. ...	91
X.	Povestirea explorării – Hotărârea de a părăsi Sloughi – Descărcarea și demontarea goetei – O furtună care o năruie – Sub cort – Meșterirea plutei – Încărcarea și îmbarcarea – Două nopți pe râu – Sosirea la French-den.	99
XI.	Primele amenajări în French-den – Descărcarea plutei – Vizită la mormântul naufragiatului – Gordon și Doniphan – Cuptorul bucătăriei – Vânat cu blană și cu pene – Nandu – Planurile lui Service – Vreme rea.	110
XII.	Lărgirea peșterii – Zgomot suspect – Dispariția lui Phann – Reaparitia lui Phann – Adaptarea și amenajarea holului – Vreme rea – Botezarea locurilor – Insula Chairman – Șeful coloniei.	120
XIII.	Programul de studiu – Respectarea duminicilor – Bulgări de zăpadă – Doniphan și Briant – Geruri mari – Problema combustibilului – Expediție la Traps-woods – Deplasare în golful Sloughi – Foci și pinguini – Pedepsă publică.	131
XIV.	Ultimele manifestări ale iernii – Căruța – Întoarcerea primăverii – Service și struțul său – Pregătiri pentru o expediție în nord – Vizuini – Stop-River – Faună și floră – Extremitatea Family-Lake – Sandy-Desert.	144
XV.	Pe drumul de întoarcere – Explorare spre vest – „Trulca“ și „algarroba“ – Arborele de ceai – Torentul de pe Dike-creek – Lamele – Noapte agitată – Guanaci – Îndemânarea lui Baxter la aruncarea lasoului – Înapoiere la French-den.	154

XVI.	Briant, neliniștit din cauza lui Jacques – Construirea îngrăditurii și curtea de păsări – Zahăr din arțar – Distrugerea vulpilor – O nouă expediție la Sloughi-bay – Înhamarea la căruță – Masacrul focilor – Crăciunul – Trăiască Briant!	163
XVII.	Pregătiri în vederea următoarei ierni – Propunerea lui Briant – Plecarea lui Briant, Jacques și Moko – Traversarea lacului Family – East-river – Un mic port la gura de vărsare a râului – Mare, la est – Jacques și Briant – Întoarcere la French-den.	176
XVIII.	Mlaștina sărată – Picioroangele – Vizită la South-Moors – Pregătiri pentru iarnă – Jocuri – Înfuntare între Doniphan și Briant – Intervenția lui Gordon – Neliniști pentru viitor – Alegerile din 10 iunie.	188
XIX.	Catargul de semnalizare – Geruri mari – Flamingo – Patinajul – Îndemânarea lui Jacques – Neascultarea lui Doniphan și Cross – Ceața – Jacques, pierdut în ceață – Salvele de tun din French-den – Reacția lui Doniphan.	199
XX.	Un popas în partea de sud a lacului – Doniphan, Cross, Webb și Wilcox – Despărțire – Regiunea Downs-Lands – East-river – Coborând pe malul stâng – Sosire la gura râului.	210
XXI.	Explorarea golfului – Bear-Rock-Harbour – Planuri de înapoiere la French-den – Recunoaștere în nordul insulei – North-Creek – Beechs-forest – Furtună năprasnică – Noapte halucinantă – În zorii zilei.	218
XXII.	O idee a lui Briant – Bucuria celor mici – Construirea unui zmeu – Experiență întreruptă – Kate – Supraviețuitorii de pe Severn – Doniphan și prietenii săi în pericol – Devotamentul lui Briant – Din nou împreună.	226
XXIII.	Care era situația de fapt – Măsuri de precauție – Schimbări de obiceiuri la French-den – „Pomul-Vacă“ – Ce trebuia să știe – Propunerea lui Kate – Briant este măcinat de un gând – Planul lui Briant – Discuții – Pe mâine!	238

XXIV. Prima încercare – Mărirea aparatului – A doua încercare – Amânare pe a doua zi – Propunerea lui Briant – Propunerea lui Jacques – Mărturisirea – Ideea lui Briant – În spațiu, la miezul nopții – Ce se vede – Vânt întetit – Deznodământul.	247
XXV. Șalupa de pe Severn – Costar, bolnav – Întoarcerea rândunelilor – Descurajare – Păsările de pradă – Guanacul ucis de un glonte – Scrum de pipă – Supraveghere continuă – Vijelie înfricoșătoare – O împușcătură din afară – Strigătul lui Kate.	258
XXVI. Kate și cârmaciul – Istorisirea lui Evans – După eșuarea șalupei – Walston, în portul Bear-rock – Zmeul – French-den, descoperit – Fuga lui Evans – Traversarea râului – Planuri – Propunerea lui Gordon – Uscat la răsărit – Insula Chairman-Hanovra	266
XXVII. Strâmtoarea Magellan – Țările și insulele care o înconjoară – Stabilirea escalelor – Planuri de viitor – Prin forță sau prin șiretlic? – Rock și Forbes – Falșii naufragiați – Primire ospitalieră – Între ora unsprezece și miezul nopții – Evans trage un foc de armă – Kate intervine.	277
XXVIII. Forbes, interogat – Situația, de fapt – O recunoaștere plănuită – Evaluarea forțelor – Cei rămași în tabără – Disparația lui Briant – Doniphan sare în ajutorul său – Rană gravă – Strigăte dinspre French-den – Apariția lui Forbes – O salvă de tun trasă de Moko.	287
XXIX. Reacție – Eroii bătăliei – Sfârșitul unui nefericit – Expediție în pădure – Convalescența lui Doniphan – În portul Bear-rock – Reparația – Plecarea din 12 februarie – Coborând pe râul Zealand – Salutări golfului Sloughi – Ultimul cap al insulei Chairman.	295
XXX. Navigând printre canale – Vânturi potrivnice – Strâmtoarea – Steamerul Grafton – Întoarcere la Auckland – Primire în capitala Noii Zeelande – Evans și Kate – Încheiere.	304

PREFAȚĂ

Mulți Robinsoni au ținut trează curiozitatea tinerilor noștri cititori. Daniel Defoë, în nemuritorul său *Robinson Crusoe*, ne-a înflăcărat imaginația, propunându-ne omul singur pe lume; Wiss, în *Robinsonul său elvețian*, familia; Cooper, în *Craterul*, societatea cu multiplele sale fațete. În *Insula misterioasă*, am pus savanții să înfrunte problemele acelei situații. Au fost plâsmuiți și *Robinson de doisprezece ani*, *Robinson al ghețurilor*, *Robinson al tinerelor fete* etc. În ciuda numărului infinit al romanelor care alcătuiesc ciclul Robinsonilor, mi s-a părut că, pentru a-l întregi, mai rămânea de prezentat un grup de copii, cu vârsta cuprinsă între opt și treisprezece ani, părăsiți pe o insulă, luptându-se pentru viața lor în mijlocul patimilor întreținute de diferențele de naționalitate – într-un cuvânt, un internat de Robinsoni.

Pe de altă parte, în *Căpitan la cincisprezece ani* încercasem să arăt ce pot face curajul și inteligența unui copil, care își măsoară puterile cu primejdiile de tot felul și răzbește prin greutatea unei răspunderi asumate – cu siguranță deasupra vârstei sale. Or, m-am gândit că, dacă învățătura conținută de acea carte a putut fi benefică tuturor, atunci lecția trebuie să fie dusă până la capăt.

În acest dublu scop a fost realizată lucrarea de față.

JULES VERNE

XXV Salma de pe Severn - Cămin, Sămădău - Înălțarea
 războinicilor - Descurajare - Plănușă de praci - Găsituri
 uen de pe glaci - Spre de timp - Supraviețuire
 central - Viteazii în luptă

XXVI Kat LXXX

Mulți Robinsoni sau sunt tineri eroizii înaintea noștri
 cititorii Daniel Defoe în romanul său Robinson Crusoe, ne-a
 înfățișat imaginea grupurilor de oameni care trăiesc în
 în izolație sau în condiții deosebit de dure, dar care reușesc să
 cu multitudine sale. În toate acestea am putut să
 înaintea noastră. Într-una din aceste cărți, Robinson și
 etc. În ciuda tuturor dificultăților, Robinson și
 Robinsonii și-au găsit un grup de oameni care să
 xeni un grup de oameni care să trăiască în
 șiu pășăni pe o insulă izolată pentru că în
 partinilor înaintea de dificultățile de rezolvare
 un interior de Robinson.

Pe de altă parte, în Cămin, Sămădău, în
 șiu ce pot face ca să trăiască în condiții de
 puterile ce pot face de tot felul și toate cele
 răspundent pentru că înaintea de dificultățile
 gândi că este foarte important să se găsească
 unora, și să se găsească în condiții de
 în scopul de a trăi în condiții de izolație.

JULES VERNE
 XXV
 înaintea de dificultățile de rezolvare
 șiu ce pot face de tot felul și toate cele
 răspundent pentru că înaintea de dificultățile

este întrucât grupurile, fiind dezvoltate, dezvoltarea
 dezvoltarea rațională în proporții metrice.
 Gordon, americanul, este un bărbat precum războiul, care are un
 dezvoltat spirit practic, care prin organizator și în virtutea dezvoltării
 sale, care să formeze o colonie. Care devine propriu-zisă familie. Forțat
 „Reverendul”, prinși lideri caracteristici ale și mai mult, călăuză - în ma-
 niera în care - totuși și legea. Va fi înlocuită de meditații și raționale.

DOI ANI DE VACANȚĂ PENTRU UN VEAC DE LECTURĂ

Copil fiind, am citit cu pasiune cărțile lui Jules Verne. Unul dintre romanele sale, *Doi ani de vacanță*, scris în 1888, a avut chiar destinul unei lecturi multiple. Nu revolta împotriva școlii, ci aventura ca școală mi s-a părut că răspunde mai corect formării mele. Atmosfera de grup în căutarea unui ideal, fraternitatea din interiorul comunității adolescente sunt tentațiile pe care Jules Verne le-a plasat corect între 8 și 15 ani... Adică, tocmai plaja de vârstă a lectorilor săi de azi.

Cincisprezece adolescenți și preadolescenți sunt surprinși de furtună în timp ce dormeau în portul Auckland. Naufragiază pe o insulă pustie, precum în povestea lui Robinson. Doar că sunt copii și sunt mulți. Acest context este prilej pentru scriitor să-și pună în valoare talentul de analist al formării relațiilor de dragoste între foarte tinerii eroii. În plus, enciclopedismul „sfârșitului de secol”, elogiul pozitivismului și patriotismul specific veacului al XIX-lea dau savoare poveștii.

Grupul de copii reunește ceea ce Occidentul a produs la sfârșitul secolului al XIX-lea: englezi, un american, doi francezi... Și un negru de 12 ani, pe nume Moko, care este „pata de culoare” stilistică a micii comunități. Cel mai mare din grup este Gordon, care are 14 ani și este american. Urmează un francez, Briant, și un englez, Doniphan, ambii de 13 ani, aflați prin urmare, într-o relație concurențială. Ceilalți gravează în jurul celor doi, pe care-i admiră: pe Briant, pentru altruism, și pe Doniphan, pentru prezență fizică și inteligență. Fiecare dintre cei trei „lideri” întrușipează în sine o virtute și absența altora. Gordon

este întruparea prudenței, Briant, devoțiunea, Doniphan curajul. Caracterile naționale iau proporții metafizice.

Gordon, americanul, este un orfan precum națiunea sa, are un dezvoltat spirit practic, este bun organizator, și, în virtutea descendenței sale, știe să formeze o colonie, care devine propria-i familie. Poreclit „Reverendul“, primul lider democratic ales al insulei, cultivă – în manieră americană – religia și legea. Va fi întotdeauna mediatorul și rațiunea.

Inteligent, francezul, fiu de inginer, are parte de trăsături idealizate. Frate mai mare al lui Jacques, un puști uneori prea expansiv și turbulent, Briant este foarte protector cu cei mici. Mai puțin harnic, dar inteligent, Briant are capacitatea de asimilare rapidă și o bună memorie. Pare îndrăzneț, întreprinzător, abil, este prietenos, puternic și oarecum rebel. Mereu activ, foarte inventiv, este reprezentantul ideal al pozitivismului francez care mizează pe știință.

Doniphan are convenționalismul englezilor, dar și perseverența, stoicismul și mândria conaționalilor. Fiul unui proprietar bogat din Noua Zeelandă, este stilat, elegant, distins și crede că este născut pentru a conduce. Mândria lui de castă îl conduce spre dorința invariabilă de a fi întotdeauna cel mai bun. Autoritar în fața camarazilor săi, crede, în maniera în care se gândea în veacul al XIX-lea, că este alesul pentru a-i dirija pe ceilalți. Pasionat de sport, foarte priceput în mânuirea armelor, este neînfricat și are instinctul războinicului.

Pe scenă, sunt trei națiuni încorporate într-un tip: predicatorul avocat (Gordon), antrenorul sportiv (Doniphan), omul politic sentimental și bun organizator (Briant). Aroganța englezească de natură aristocratică apare ca principalul obstacol în calea democrației, văzută ca aparținând culturilor americană și franceză.

Briant, „fratele mai mare“ al tuturor, este într-adevăr „genial“. Numele lui nu este întâmplător... Jules Verne fiind inspirat de colegul său Aristide Briand pe care-l cunoscuse la Nantes. Rivalitatea sa cu Doniphan, dotat și el cu calități veritabile, stârnește interesul oricărui tânăr cititor.

De altfel, succesul romanului de aventuri scris de Jules Verne nu s-a estompat pe tot parcursul unui veac.

Lucian Pricop

I

FURTUNA – UN SCHOONER DE IZBELIȘTE – PATRU
BĂIEȚANDRI PE PUNTEA GOELETEI SLOUGHI –
PÂNZA CATARGULUI PRINCIPAL, SFÂȘIATĂ –
VIZITĂ ÎN INTERIORUL GOELETEI – MUSUL PE
JUMĂTATE STRANGULAT – UN TALAZ LOVEȘTE
DIN SPATE LA PUPA – USCAT, ZĂRIT PRINTRE
CEȚURILE DIMINEȚII – BANCUL DE RECIFURI.

În noaptea de 9 martie 1860, norii, făcându-se una cu marea, reduceau vizibilitatea la câteva lungimi de brațe¹.

Pe marea aceea dezlănțuită, talazurile se năpusteau cu luciri livide, mânând năprasnic un vas de construcție ușoară, cu pânzele strânse.

Era o goeletă de o sută de tone – un *schooner*, nume pe care îl poartă în Anglia și în America.

Acel schooner se chema *Sloughi* și în zadar ar fi căutat cineva să-i citească numele pe tăblița de la pupa, că un accident – furia vreunui talaz sau o coliziune – o smulsese în parte.

Era ora unsprezece noaptea. La această latitudine, la începutul lunii martie, nopțile sunt încă scurte. Primele luciri ale zorilor nu aveau să-și facă apariția decât spre ora cinci dimineața.

Dar primejdiile care amenințau *Sloughi* vor fi oare mai puține când soarele va lumina spațiul? Fragila goeletă nu va rămâne tot la

¹ Veche unitate de măsură pentru lungime (1,62 m. în Franța; 1,83 m. în Anglia). (Dicționar francez-român, de Elena Gorunescu, Editura TEORA 2000).

bunul plac al valurilor? Cu siguranță, da, iar împlânzirea furtunii și potolirea rafalei erau singurele care puteau să salveze vasul de la cel mai îngrozitor naufragiu – acela care se produce în plin ocean, departe de orice uscat pe care supraviețuitorii și-ar putea, eventual, găsi scăparea.

La pupa vasului *Sloughi*, trei băiețândri, unul de paisprezece ani, alți doi de treisprezece, și un mus negru, de doisprezece ani, erau postați la cârmă. Acolo, își uneau forțele pentru a face față zguduirilor care puteau să răstoarne goeleta pe o parte. Grea treabă, pentru că timona, rotindu-se în ciuda eforturilor lor, putea să-i azvârle peste bastingaj. Și, chiar înainte de miezul nopții, o asemenea înfricoșătoare revărsare de ape se abătu asupra goeletei, încât doar printr-o minune nu se desprindea cârma.

Copiii, care fuseseră răsturnați de izbitură, putură totuși să se ridice aproape imediat.

– Mai funcționează cârma, Briant? întrebă unul dintre ei.

– Da, Gordon, răspuse Briant, care își reluase locul și își păstrase tot sângele rece.

Apoi, adresându-se celui de-al treilea:

– Ține-te bine, Doniphan, adăugă el, și să nu ne pierdem cu firea!... Mai sunt și alții de salvat în afară de noi !

Acele cuvinte fuseseră rostite în engleză, deși accentul trăda originea franceză a lui Briant.

Și, întorcându-se spre Mus:

– Nu ești rănit, Moko?

– Nu, domnule Briant, răspuse musul. Să încercăm să menținem goeleta perpendicular pe valuri, altfel riscăm să ne ducem la fund!

Chiar în acel moment, ușa tambuchiului de la scară, care ducea în salonul schooner-ului, se dădu brusc în lături. Două fețișoare se ițiră la nivelul punții, în același timp cu mutrișoara unui câine, care lătra de zor.

– Briant?... Briant?... strigă un copil de nouă ani. Ce se întâmplă?

– Nimic, Iverson, nimic! replică Briant. Te rog să cobori cu Dole... Și încă repejor !

– Dar... ne este așa de frică! adăugă al doilea copil, care era și mai micuț.

– Și ceilalți...? întrebă Doniphan.

– Și celorlalți! replică Dole.

– Haide, duceți-vă înapoi toți! răspuse Briant. Închideți ușa, ascundeți-vă sub așternuturi, închideți ochii și o să vă treacă frica! Nu este nicio primejdie!

– Atenție... Încă un val! strigă Moko.

O lovitură violentă zgudui goeleta la pupa. Din fericire, marea nu se revărsă peste punte, deoarece, dacă apa ar fi pătruns prin ușa tambuchiului, goeleta, din cale-afară de îngreunată, n-ar mai fi putut să iasă la suprafață din hulă.

– Intrați odată! țipă Gordon. Intrați sau o să aveți de-a face cu mine!

– Haide, micuților, intrați! adăugă Briant, pe un ton mai prietenos.

Mutrișoarele dispărură în clipa în care un alt băiat, care tocmai se ițise în ușa tambuchiului, spunea:

– Nu ai nevoie de noi, Briant?

– Nu, Baxter, răspuse Briant. Cross, Webb, Service, Wilcox și cu tine rămâneți cu cei mici!... Noi patru ne descurcăm singuri!

Baxter închise ușa pe dinăuntru.

„Și celorlalți le este frică!“ spusese Dole.

Așadar, nu erau decât copii la bordul schooner-ului, mânat de uragan?

Da, numai copii!

Și câți erau la bord?

Cincisprezece, numărându-i pe Gordon, Briant, Doniphan și musul.

În ce împrejurări se imbarcaseră?

Vom afla curând.

Și nu se afla niciun bărbat pe goeletă? Niciun căpitan pentru a-l comanda? Niciun marinar pentru a da o mână de ajutor la manevre? Niciun timonier pentru a ține cârma în mijlocul furtunii?

Nu!... Niciunul!

De aceea, nimeni de la bord n-ar fi putut spune care era poziția exactă a goeletei pe acel ocean!... Și... care ocean? Cel mai imens dintre toate! Pacificul, care se întinde pe două mii de leghe lățime, de la pământurile Australiei și Noua Zeelandă până la litoralul Americii de Sud.

Ce se întâmpla, așadar? Echipajul schooner-ului dispăruse în vreo catastrofă? Pirații din Malaezia îl răpiseră, nelăsând la bord decât acei mici pasageri, părăsiți în voia soartei, dintre care cel mai

mare abia împlinise paisprezece ani? O goeletă de o sută de tone are neapărată nevoie de cel puțin un căpitan, un secund, cinci sau șase mateloși și, din tot acest personal, nu mai rămăsese decât musul!...

În sfârșit, de unde venea acel schooner, de pe ce meleaguri australiene sau din ce arhipelaguri ale Oceaniei și de câtă vreme călătoreau și ce destinație avea? La aceste întrebări, pe care orice căpitan le-ar fi pus, dacă ar fi întâlnit *Sloughi* în drumul lui, pe aceste mări îndepărtate, copiii fără îndoială ar fi putut răspunde; dar de jur-împrejur nu se vedea niciun vas, nici din acelea transatlantice ale căror rute se încrucișează în apele australiene, nici vase comerciale, cu abur sau cu pânze, pe care Europa sau America le trimiteau spre porțile Pacificului. Și, chiar dacă una dintre aceste nave, atât de puternice datorită mașinilor ori ansamblului de vele, s-ar fi aflat prin preajmă, prins cu propria luptă împotriva furtunii, n-ar fi putut să vină în ajutorul goletei, pe care marea o clătina ca pe o epavă!

Cu toate acestea, Briant și camarazii său vegheau pe cât le stătea în puteri ca schoonerul să nu se răstoarne pe o parte sau pe alta.

– Ce ne facem?... exclamă atunci Doniphan.

– Tot ce va fi posibil pentru a ne salva, cu ajutorul lui Dumnezeu! răspunse Briant.

Acel băiețandru rostea asemenea vorbe, când abia dacă bărbatul cel mai inimos ar fi îndrăznit să nutrească oarecare speranță!

Într-adevăr, furtuna se făcea tot mai năprasnică. Vântul bătea „ca trăsnetul“, cum spun marinarii și această exprimare este într-un totuși justificată, deoarece *Sloughi* risca să fie „trăsnit“ de izbiturile rafalelor. De altfel, de patruzeci și opt de ore era în voia soartei, deoarece catargul se frânsese la patru picioare de la bază, iar ei nu mai aveau pe ce să monteze vela principală, care le-ar fi permis să țină direcția mai stabilă. Catargul mizenei, cu vârful decapitat, mai rezista încă, dar nu era departe momentul în care, desprins din otgoane, avea să se prăbușească peste punte. În partea din față, zdrențele pânzei triunghiulare băteau aerul cu bubuituri comparabile cu ale unei arme de foc. În loc de pânze, nu mai rămăsese decât mizena, care amenința să se rupă, deoarece băieții nu avuseseră putere s-o înfășoare pe vergă, pentru a-i micșora suprafața. Dacă se întâmpla acest lucru, vasul nu mai putea fi menținut pe direcția vântului, talazurile l-ar izbi dintr-o parte, clătînându-l, și s-ar duce la fund, târându-și pasagerii cu el, în hău.

În tot acest răstimp, nicio insulă nu fusese semnalată în larg, niciun continent nu apăruse la est! Deși să fi ajuns cu vasul printre stânci era o eventualitate înfricoșătoare, totuși, acești copii nu s-ar fi temut atâta, față de câtă spaimă simțeau la vederea urgiilor acestei mări nesfârșite. Un litoral, oricare ar fi fost el, cu vârfuri de stânci, praguri, formidabilele talazuri care îl iau cu asalt fără preget, năpus-tindu-se vijelios printre stânci, acel litoral, credeau ei, ar fi însemnat pământ tare pe care să calce, în locul acestui ocean gata să se prăvale peste ei, înghițindu-i!

De aceea, scrutau în jur cu privirea, în căutarea unui foc înspre care să se fi putut îndrepta...

Nicio licărire nu se arăta în mijlocul acelei nopți adânci!

Deodată, spre ora unu dimineața, o îngrozitoare sfâșiere acoperi suierăturile rafalei.

– S-a rupt catargul mizenei!... strigă Doniphan.

– Nu! răspunse musul. Pânza s-a smuls din parâme.

– Trebuie să scăpăm de ea, zise Briant. Gordon, rămâi la cârmă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să mă ajuți!

Dacă Moko, în calitate de mus, trebuia să aibă cunoștințe de navigație, nici lui Briant nu-i lipseau în totalitate. Pentru că traversase deja Atlanticul și Pacificul când venise din Europa în Oceania, el se familiarizase oarecum cu manevrele unui vas. Acest lucru explică de ce băieții ceilalți, care nu pricepeau o iotă din ale navigației, trebuiau să lase în mâinile lui Moko și ale lui grija manevrării schoonerului.

Într-o clipită, Briant și musul se repeziseră plini de curaj în partea din față a goletei. Pentru a evita să fie răsturnat pe o parte, trebuia să se descotorosească cu orice preț de mizenă, care formase o umflătură în partea sa inferioară, amenințând să încline vasul. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, n-ar mai putea să-l aducă pe linia de plutire; nu le rămânea decât să taie catargul mizenei de la bază, după ce rupeau coardele metalice. Și, în ce fel ar fi putut să reușească toate aceste isprăvi niște copii?

În aceste condiții, Briant și Moko dădură dovadă de o remarcabilă măiestrie. Foarte hotărâți să păstreze cât mai multe pânze, în scopul de a menține *Sloughi* cu vântul în spate cât va dura furtuna, ei reușiră să desprindă parâma de vergă, care coborî la patru-cinci picioare de punte. Tăierea cu cuțitul fășiile zdrențuite ale mizenei, prinseră colțurile inferioare în cârlige, apoi le legară de belciugele

de pe parapet, nu fără ca cei doi inimoși băieți să fi fost de douăzeci de ori pe punctul de a fi luați de talazuri.

Chiar cu puțină velatură care le rămăsese, schoonerul putu să păstreze direcția pe care o urma deja de multă vreme. Doar carcasa goeletei oferea destulă suprafață vântului pentru a zbura ca un torpilor. Important era să evite talazurile, gonind mai iute decât acestea, pentru a nu primi revărsările de apă peste bord.

Reușind să ducă lucrurile până la capăt, Briant și Moko reveniră lângă Gordon și Doniphan, pentru a-i ajuta la cârmă.

În același moment, ușa tambuchiului se deschise pentru a doua oară. Un copil își iți capul afară. Era Jacques, fratele lui Briant, mai mic cu trei ani decât acesta.

– Ce vrei, Jacques? îl întrebă fratele său.

– Vino!... Vino repede!... răspuse Jacques. Apa a intrat și în salon!

– Cum este posibil? exclamă Briant.

Și, repezindu-se spre tambuchi, coborî în grabă.

Salonul era luminat în mod difuz de o lampă pe care ruliul o clătina violent. La lumina acesteia, se puteau zări vreo zece copii întinși pe divane sau pe cușete. Cei mai mici – între opt și nouă ani – strânși unul în altul, erau cuprinși de groază.

– Nu e niciun pericol! le spuse Briant, care dori în primul rând să-i liniștească. Suntem aici!... Nu vă speriați!

Atunci, plimbând un felinar aprins pe dușumeaua salonului, putu să constate că o anumită cantitate de apă curgea de la un capăt la celălalt al goeletei.

De unde provenea această apă? Pătrunsese oare prin vreo fisură a bordajului? Era ceea ce trebuia să verifice.

Pe aceeași parte cu salonul se mai găsea o cameră mare, sala de mese și cabina echipajului.

Briant parcurse diferite compartimente și observă că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire. Apa se scursese prin înclinarea goeletei și provenea doar de la talazurile care măturaseră puntea, pătrunzând în interior prin ușa deschisă a tambuchiului.

Deci, nicio primejdie nu-i pândea dinspre partea aceasta.

Briant își liniști camarazii, când trecu din nou prin salon, și, mai puțin îngrijorat, se întoarse să-și reia postul la cârmă. Schoonerul, foarte solid construit, carenat de curând cu un strat gros de aramă, nu lăsa apa să pătrundă și putea face față furtunilor.

Era ora unu dimineața. În acel moment, întunericul era ca smoala, din cauza grosimii norilor, iar furtuna se dezlănțuia cu furie. Goeleta naviga ca și cum ar fi fost în întregime sub ape. Țipetele ascuțite ale pescărușilor sfâșiau aerul. Din apariția acestor păsări, se putea oare trage concluzia că era uscat prin apropiere? Nu, deoarece îi poți întâlni adeseori la mai multe sute de leghe de coastă. De altfel, neputincioase în fața curentului aerian, aceste păsări ale furtunii îl urmau la fel ca schoonerul, a cărui viteză n-ar fi putut fi înfrântă de nicio forță omenească.

O oră mai târziu, la bord se auzi o a doua pârâitură. Ceea ce rămăsese din mizenă tocmai se făcuse fâșii și zdrențe de pânză se risipiră în spațiu, asemănătoare unor enormi goelanzi.

– Nu mai avem pânze, exclamă Doniphan, și este cu neputință să mai ridicăm vreuna!

– Ce importanță mai are! răspuse Briant. Fii sigur că nu vom înainta mai puțin repede!

– Frumos răspuns! replică Doniphan. Dacă așa știi să manevrezi vasul...

– Atenție, vine un talaz în spate! strigă Moko. Trebuie să ne legăm bine sau ne va lua pe sus...

Musul nu-și termină bine vorba, că mai multe tone de apă se revărsară peste punte. Briant, Doniphan și Gordon fură azvârliți peste tambuchi, de care reușiră să se agațe. Dar musul dispăru în masa de ape care mătură *Sloughi* din spate în față, târând tot ce întâlni în cale, piesele de schimb de pe punte, cele două bărci și iola, deși acestea fuseseră adăpostite, precum și câteva prăjini și cutia busolei. Cu toate acestea, parepeții fiind și ei smulși, apa se scurse cu iuțeală – ceea ce salvă goeleta de pericolul scufundării sub această enormă încărcătură.

– Moko!... Moko! strigase Briant, imediat ce fu în stare să vorbească.

– Să fi fost azvârlit în mare?... răspuse Doniphan, cu îndoială.

– Nu!... Nu se vede... nu se aude! zise Gordon, care se aplecase peste bord.

– Trebuie să-l salvăm...să-i aruncăm un colac, parâme! răspuse Briant.

– Și, cu o voce care răsună puternic în cele câteva secunde de acalmie, strigă din nou:

– Moko?... Moko?...

– Ajutor!... Ajutor!... răspuse musul.

– În mare nu este, zise Gordon. Vocea se aude din fața goeletei!...

– Merg să-l salvez! strigă Briant.

Și, iată-l târându-se pe punte, evitând pe cât posibil loviturile scripeților intrați în balans în urma unor manevre și atârând slăbiți la capătul parâmelor, păzindu-se de căderile pe care ruliul le făcea aproape inevitabile pe puntea alunecoasă.

Vocea musului răsună din nou în noapte. Apoi, totul se stinse.

Totuși, cu prețul unor mari eforturi, Briant reușise să ajungă la tambuchiului postului de comandă.

Chemă...

Niciun răspuns.

Să fi fost Moko luat pe sus de un nou val după ultimul său strigăt de disperare? În acest caz, nefericitul copil trebuie să se afle departe acum, foarte departe, rămas în urmă, deoarece hula mării nu-l putea duce cu o viteză egală cu cea a schoonerului. Și, atunci, era pierdut...

Nu! Un țipăt mult mai slab ajunsese până la urechile lui Briant, care se grăbi spre vinciul de ancoră, în partea de sus a căruia era fixat piciorul bompresului. Acolo, mâinile sale dădură peste un trup care se zbătea...

Era musul, pironit în unghiul pe care îl formau parapeții, unindu-se la prova vasului. Zvârcolindu-se pentru a scăpa din strânsoarea unei părâme înfășurate în jurul gâtului, aceasta se întindea tot mai mult, sugrumându-l. Cum, după ce se agățase de parâma aceasta, salvându-l de valul uriaș care îl târa după el, acum urma să piară strangulat?

Briant își deschise briceagul și, nu fără greutate, reuși să taie cordajul care îl ținuse pe mus.

Moko fu readus pe punte și, de-ndată ce se simți în stare să vorbească:

– Mulțumesc, domnule Briant, mulțumesc! rosti el.

Își reluă postul la cârmă și toți patru se legară zdravăn pentru a nu fi târați de talazurile care se ridicau în calea goeletei.

Contrar afirmațiilor lui Briant, viteza goeletei scăzuse puțin de când nu mai rămăsese decât mizena – ceea ce constituia un nou pericol. Într-adevăr, valurile, năpustindu-se din spate cu o viteză mai mare decât cea cu care se deplasa goeleta, puteau să-l inunde. Dar, ce era de făcut? Le era cu neputință să mai ridice vreo pânză cât de mică.

În emisfera australă, luna martie corespunde lunii septembrie din emisfera boreală, iar nopțile au o durată mijlocie. Or, cum era în jur de patru dimineața, zorii nu aveau să întârzie să albească orizontul în est, adică deasupra acelei părți a oceanului spre care furtuna mâna goeleta. Poate că, la revărsatul zilei, furtuna va pierde din tărie! Poate că, de asemenea, vor vedea uscatul la orizont și soarta echipajului de copii se va schimba în câteva clipe! Vom vedea când zorii vor colora îndepărtările cerului.

În jurul orei patru și jumătate, câteva licăriri difuze se furișară până la zenit. Din nefericire, cețurile limitau încă raza de vizibilitate la mai puțin de un sfert de milă. Se vedea limpede că norii goneau cu o viteză amețitoare. Uraganul nu-și pierduse nimic din forță și, în larg, marea dispărea sub spuma unei hule pustiitoare. Schoonerul, când ridicat pe creasta unui val, când năpustit în fundul unui abis, s-ar fi răsturnat de zeci de ori, dacă ar fi fost prins dintr-o parte.

Cei patru băiețandri priveau acel haos de talazuri furibunde. Simțeau că, dacă acalmia va întârzia să se instaleze, situația lor va deveni disperată. *Sloughi* nu va rezista în niciun caz încă douăzeci și patru de ore acelei cavalcade marine, care, în cele din urmă, le va spulbera goeleta.

În clipa aceea, Moko strigă:

– Uscat!... Uscat!...

Printr-o spărtură apărută în ceață, musului i se păru că zărise contururile unei coaste, spre est. Nu se înșela, oare? Nimic mai greu de deslușit decât acele forme neclare, care se confundă atât de lesne cu volutele norilor.

– Pământ?... răspuse Briant.

– Da..., întări Moko,... pământ... la răsărit!

Și îi arăta un punct în zare, ascuns acum de o îngrămădire de vapori.

– Ești sigur?... întrebă Doniphan.

– Da!... da!... bineînțeles!... răspuse musul. Dacă ceața se mai risipește, priviți cu atenție... acolo... puțin mai la dreapta catargului de mizenă. Uitați-vă... uitați-vă acum!...

Cețurile, care se destrămaseră ușor, începeau să se desprindă de mare, pentru a se ridica în sfere mai înalte. Câteva clipe mai târziu, oceanul reapăru pe o suprafață de mai multe mile în fața goeletei.

– Da!... Pământ!... Este pământ!... exclamă Briant.